

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΕΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Από το βιβλίο των «Αναμνήσεων» ενός θηλυκού ιδιωτικού ντεντέκτιβ, της δίδος ΖΑΝΙΝ ΜΠΑΣΤΙΕΝ)

Ανώνυμες επιστολές εινε μια πραγματική κοινωνική μάστιγ στην εποχή μας. Χάρεις σ' αυτές μάλιστα, τα ιδιωτικά αστυνομικά πρακτορεία των ευρωπαϊκών μεγαλουπόλεων κάνουν χρυσές δουλειές και σ' αυτές οφείλονται ή μισιάς τουλάχιστον από τις εισπράξεις τους.

Γιά να σας αποδείξω πόσο αληθινό είν' αυτό που αναφέρω παραπάνω, όρκει να σας διηγηθώ τό ζήτη: Πρώτ' ενός έτους ακριβώς, ένα ιδιωτικό αστυνομικό γραφείο, γιά να αύξηση τ'ην πελατεία του και γιά να θησαυρίση, έστειλε τό ίδιο σ' διάφορες προσωπικότητες του Παρισιού ανώνυμες επιστολές που έσυντάσσοντο σ'τά γραφεία του.

Η επιστολές αυτές ήσαν όλες όμοιες κ' έγγραφαν τό ζήτη :

«Κόριε,

Η γυναίκα σας, σ'ας άπατά. Εινε περίεργο μάλιστα πώς δέν ύπαφιστήκατε άκόμα τίποτε. Έπειδή έντελώς τυχαίως πληροφορήθηκα τήν άπιστία τής συζύγου σας, θεωρώ καθήκον μου να σας ειδοποιήσω σκεπτικώς, γιατί δέν θέλω να γελοιοποιήται έτσι ένας τίμιος άνθρωπος σάν εσάς.

Κ' έγώ ό ίδιος υπέφερα πολύ από τ'ς γυναίκες και γ' αυτό τό διάβημά μου αυτό δέν όφείλεται σέ τίποτε άλλο παρά σ'τό μίσος μου έναντιόν τους και σ'τή συμπαθείά μου πρós τούς άνδρες, πού τό τόσο αίσχρά τούς άπατούν...»

Σ' τις γυναίκες πάλι, τό λαμπρό αυτό πρακτορείο έστειλε επιστολές συντεταγμένες ως ζήτη:

«Κυρία,

Μιά δυστυχημένη γυναίκα, έγκαταλειμένη από τόν σύζυγό της, ό όποιος τής κατέστρεψε τή ζωή, σ'ας φωνάζει. «Προσοχή!» Έχω κάνει όρκο να έκδικηθώ τούς έγωιστές και παλινόηρους άνδρες, καταγγέλλοντας κ' άποκαλύπτοντας σ'τάς όμοφύλους μου όλες τ'ς προδοσίες τους.

Ο σύζυγός σας έχει έρωμένη. Η θεία Πρόνοια με βοήθησε να μάθω τήν άπιστία α'τοού πού σ'ας όρκίστηκε αιώνια πίστι».

Φαντάζεται καινείς εύκολα τήν άναστασία που έφεροναν ή επιστολές αυτές σ'τά άνδρόφυα πού τί λάβριναν... Ο καθένας άνασταίτανε τόν κόμο γιά να μάθη κατά πόσον ήταν αληθινό τό περιεχόμενό τους.

Συγχρόνως όμως παρουσιαζόταν σ'τόν ένδιωφερόμενο ένας υπάλληλος τού αστυνομικού πρακτορείου πού είχε όργανώσει όλη αυτή τή σκευορία και τού έλεγε:

— Έμάθαμε, κύριε, τί λάβατε κάποια ανώνυμη επιστολή και ξερόνομε. Δει τό θέλατε να μάθετε αν εινε αληθινό αυτά πού σας καταγγέλλουν. Έπειδή λοιπόν σεις ό ίδιος δέν μπορείτε να κάνετε ένα τέτοιο πιάγμα σ'ας προσφέρουμε τ'ς υπηρεσίες μας. Μέσα σέ τρεις μέρες θά έχετε μάθει ό,τι θέλετε...

Ο ένδιωφερόμενος φρονικά δέχεται κ' έτσι τό πρακτορείο άνέλαμβανε τήν ύπόθεσι γιά να πληροφορήσει σέ δυό-τρεις μέρες τόν σύζυγο ή τή σύζυγο ότι ή τιμή του δέν κινδύνευε καθόλου κ' ότι μπορούσε να κοιμητά ήσυχος. Μά κάποιος δικηγόρος, πού έλαβε κ' αύτό μή μέρη μιά ανώνυμη επιστολή, κατέστρεψε τήν προσοδοφόρα αυτή έπιχειρήσι τού πρακτορείου. Ο δικηγόρος αυτός μίτηκε σέ ύποψιες βλέποντας ότι τό πρακτορείο ήξερε τόσο καλά πώς είχε λάβει μιά ανώνυμη επιστολή και, από σκέψι σέ σκέψι κατάλαβε ότι τό ίδιο τό πρακτορείο τού τήν είχε στείλει.

Κατήγγειλε τό πράγμα σ'τή έπίσημη άστυνομία, ή όποία ένήργησε άνακρίσεις κ' απέκλιψε τά πάντα. Ο δειθυντής τού πρακτορείου συνελήφθη κ' αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι χάρις σ' αυτό τό ζευγιο κόλλη κέρδιζε εκατό χιλιάδες φράγκα τό μήνα.

Η πραγματικές ανώνυμες έπιστολές εινε τόσο πολυάριθμες ώστε δέν προφθαίνουμε να άσχελούμεθα μ' αυτές. Έγώ πολλές φορές, άνέλθαι τέτοιες ύποθέσεις και τίς έφερα εις πέρας.

Μιά μέρα, ένας έργοστασίαχος τού Σαντά μ'ας ανέθεσε ν' ανακλύψουμε τόν άποστολέα μερικιών ανώνυμων επιστολών πού τόν κατήγγελλαν ως άπιστο σ'τή σύζυγο

του και πού εκείνη, επειδή δέν ήταν ζηλιάρα, τού τις είχε παραδώσει. Δεκαπέντε μέρες πέρασαν και δέν είχα προχωρήσει ούτε κατά ένα βήμα σ' τις έρευνές μου. Είχα άπελπιστή ότι δέν θά καθόρθωναι τίποτε, όταν έξαφνα από μια καρμάρια τής γυναίκας τού έργοστασίαχου έμαθα ότι ή κυρία αυτή δέν ήταν τόσο έναρετη όσο τή θεωρούσε ό σύζυγός της κ' ότι είχε έρωστή.

Τά εξακριβώσα όλα' αυτά και κατόπιν κατώρθωσα να προμηθευθώ μιά ιδιόχειρη επιστολή τής γυναίκας τού έργοστασίαχου σέ κάποια φίλη τής. Πήρα τήν επιστολή αυτή, καθόσκαί μάμπό τ'σιάνωνυμες επιστολές και τ'ιζέτηγα διάκάπο γραφολόγο, ό όποιος δένδυσκολεύτηκε να εξακριβώσει ότι ό ιδιοχρή τ'ιζέτη γράφει καιτίς δυό. Άρα ή ίδια ήγυναίκα τού έργοστασίαχου έστειλε τ'σιάνωνυμες έπιστολές σ'τόν έαυτό τής.

Τό ίδιο βράδυ άνεύχονα σ'τό δειθυντή μου τό άποσπασμένο αυτό άποτέλεσμα τών ένέργειών μου. Η σύζυγος τού έργοστασίαχου γιά να έξασφαλίση όλη τήν ήσυχία τής σ'τόν φρωτά τής, δέν είχε βρη τίποτε καλύτερο παρά να έλθει τόν ίδιο τό σύζυγό τής, στέλνοντας ανώνυμες επιστολές σ'τόν έαυτό της πού τόν παρουσιάζαν ως έκλυτο. Η κατεργαρία τής ήταν μεγάλη. Μά τί έπρεπε να κάνουμε έμεις τότε; Νάποκαλύψουμε σ'τόν έργοστασίαχο τήν άνακριτήσι διαγωγή τής συζύγου του; Μά έτσι ήταν ένδοχόμενο να προκαλέσουμε δράμα τιμής ή τουλάχιστον διαζύγιο. Βρισκόμαστε σέ πολύ δύσκολη θέσι.

Δέν είχαμε άποσφαίσει άκόμα τίποτε, όταν τήν επομένη, είδαμε να παρουσιάζεται σ'τό γραφείο μ' ό έργοστασίαχος γιά να μ'ας άναγγέλλη, όπως μ'ας είπε ό ίδιος, «ένα γεγονός άπίστευτο και άφάνταστο».

— Η γυναίκα μου μ' έγκατέλειψε! μ'ας άνήγγειλε. Έφυγε μ' ένα φίλο της!

Κ' όφου πήρε άνάσα, έπρόσθεσε :

— Η ιστορία τών ανωνύμων επιστολών δέν μ' ένδιωφέρει πιά. Αυτό πού θέλω εινε να μού βροχη τή γυναίκα μου. Τή λατρεύω πάντα και τί συγχωρώ προκαταβολικώς γιά τό κακό πού μού έκανε.

Η έφάνταστη και άπιστη σύζυγος ξαναβρήκαμε ζευγ' από λίγες μέρες, χωρίς σ' τις φροντίδες μας, σ'τήν Κων' Άκτη, και με μεγάλη δυσκολία κατωρθώσαμε να τήν πείσουμε να έγκατολείψη τόν φίλο της και να ξαναγορήσι σ'τό σύζυγό τής.

* * *

Μιά άλλη φορά, ή κ. Β... σύζυγος ενός άνωτάτου υπαλλήλου, ήρθε και μ'ας κατήγγειλε ότι λάβαμε ταχυτά, κάθε τρεις μέρες, μιά έπιστολή, πού τής κατήγγειλε ότι ό σύζυγός της είχε συχνά ραντεβού μ' μιά έρωμένη του: Της έφριον μάλιστα τήν ώρα και τό μέρος τών ραντεβού πού ποτέ δέν ήταν τό ίδιο. Φυσικά, ή κ. Β... πήγαμε σ'τό μέρος πού της υπέδειξαν, μά ποτέ δέν εύρισκε εκεί τό σύζυγό τής.

Προηκολούθησα τόν κ.Β... κ'έξακριβώσα ότι ήταν έντελώς άνογος. Τέ συνέβαινε, λοιπόν; Άτίστωστα, όπως εξακριβώσα, έπειτα από έπιστάμεινες έρευνες, ή ύποθέσι τού άνδρόγόνου έστειλε τίς επιστολές αυτές σ'τήν κυρία τής, γιά να τήν άπομακρύνη άπ' τό σπίτι και να μ'πορή έτσι να δέχεται ή ίδια έλεύθερα τόν φίλο τής.

* * *

Δυστυχώς, ή ανώνυμες επιστολές προκαλούν συχνά τρομερά δράματα. Μιά πρόψη Τ'Απριλίου, ήμέρα πού γίνονται όλες ή άσχημες φάρσες, ένας κύμιος μίτηκε έαλλος σ'τό γραφείο τού δειθυντή μου. Πέταξε ένα φύλλο χαρτί επάνω τού τραπέζι του και φώναξε:

— Νά τί έβαβα σήμερα τό πρσι ταχυδρομικώς, — Στό χαρτί αυτό ήταν ζωγραφισμένο ένα χονδροειδές στίσιμο, πού παρίστανε έναν άνθρωπο κερσφόρο κ' από κάτω χαραγμένα τά ακόλουθα λόγια:

«Νά πώς σέ κατένησε, κακομοίρη, ή γυναίκα σου».

Ο δειθυντής μου μού ανέθεσε να εξακριβώσω κατά πόσον ό πελάτης μας ήταν... ζώον κερσφόρον. Μά όπως εξακριβώσα, ή γυναίκα του, ήταν μια σύζυγος άνεπίληπτη, τιμιά, ήθικωτά ή.

Όταν τό άνακινώσαμε αυτό σ'τόν ζηλότυπο σύζυγο, έκείνος δέν θέλησε να πιστέψη τίποτε κ' έφώναξε:

— Είσαυτε άνίκανοι!...

Κ' έφυγε μνιασιμένος.

Γιά μ'ας, ή ύπόθεσι αυτή είχε τελειώσει πιά. Φαντάσεται λοιπόν τήν κατέπληξε μας, όταν τήν άλλη μέρα, διαβάσαμε σ' τις έφημερίδες τό ζήτη:

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 2115)

•ΜΠΟΥΚΕΤΟ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ•

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλ.φ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝ.ΣΤ. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

*Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

'Εσωτερικό δι' έν έτος	Δρχ. 200 //	'Εξωτερικό Δολλάρια 6 //
'Εξαμήνιος	100 //	'Αμερικ. 7 //

καί δι' όλην τήν 'Αερικήν και Βαλκάνικον Κοινήν συνδρομή σελίδα 30

καί τήν χρηματικήν έπιτάμησι δέν μ' άνακόμωσται πρós τόν

δυσκοτήτην τού «Μπουκέτου κ. ΚΩΝ.ΣΤ. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Λέκα 7

Τμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4

Γενικός άντιπρόσωπος •ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ-ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ•

*Έν 'Αμερική, διά τήν έγγραφην συνδρομητιών και διά τήν κατά φύλλον πώλησιν ή 'Εταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, έπικοινωνουμένη παρὰ τού κ. Κ. Καλφοπούλου

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2101)

δέν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θείου Φλοράν ήταν... Μιά μόνον ξέγληση από μυστήριο: ότι ο θείος Σουλβαίν είχε βγεί έξω...

Γρήγορα-γρήγορα, η θεία Άδριανή ξαναγύρισε στο κεφαλόσκαλο και φώναξε:

— Σουλβία! Σουλβία!

— 'Η υπηρέτρια έτρεξε άμέσως.

— 'Ο κύριος βγήκε έξω; τήν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετά τὸ μεσημέρι.

— Καί ξαναγύρισε;

— Σχεδόν άμέσως...

— Μήπως τὸν είδες νά ξαναβγαίνει έξω;

— 'Όχι, κυρία, δέν ξαναβγήκε έξω. Τὸν άκουσα πρό μιᾶς ώρας στὴν κάμαρή του νά μετακινῶ τὸ ντουλάπι ἢ τὸ γραφεῖο.

— 'Η Ντενίζ κ' ἡ θεία τῆς ξαναγύρισαν πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ θείου Σουλβαίν. Μά μονάχα ἡ τελευταία μῆκε μέσα.

— Ναί, εἶπε, πραγματικά. Τὸ γραφεῖο ἔχει μετακινηθῆ...

κι' ἕνα ἀπὸ τὰ συρτάρια εἶνε ἀνοικτὸ...

Κι' άρχισε νά φωτίζη ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὰ ἕνα κατόπι τοῦ

άλλου... Τὸ παράθυρο τὸ ἔκρυβαν βαρεῖα παραπετάσματα... Τὸ

ντουλάπι μὲ τὸν καθρέφτη ἦταν μισάνοικτο...

— 'Εξαφάν ἡ θεία Άδριανή ἔβγαλε μιᾶ κραυγὴ... κ' ἡ Ντενίζ

ἀναπήδησε... 'Η θεία Άδριανή ἔτρεμε σύγκορμη κ' ἡ νέα εἶδε

ὅτι τῆς ἔδειχνε καταγῆς ἕνα φύλλο χαρτιοῦ άσπρο: ἕνας μιᾶρος

σταυρὸς ἦταν χαραγμένος σ' αὐτό...

— Πάλι τὰ ἴδια! τρύπαι! ζετρελλάμενη. Ντενίζ! Ντενίζ

Ποῦ εἶνε ὁ θεῖος σου... Φοβῶμαι... Τρέμω...

Καί συγχρόνως ἡ θεία Άδριανή πλησίασε στὸ παράθυρο

καί παραμέρισε τὴν κουρτίνα σάν νάθελε νά κοιτάξῃ έξω...

Μά τότε ἡ νέα τὴν εἶδε νά τραβιέται πίσω περίτρημη, μὲ

τὰ χαρακτηριστικά ἀλλοιωμένα ἀπὸ ἕναν άπεραντο τὸσμο...

Νομίζοντας μάλιστα πὸς θάπεφε κάτω, ἔτρεξε καί πρόλαβε

νά τῆς ἀρπάξῃ τὴ λάμπα ἀπ' τὸ χέρι...

— 'Η θεία Άδριανή ἦθελε νά φωνάξῃ, μά ἀναρρο ἦχοι

ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς...

— 'Ετρεμε σύγκορμη, καί τὰ μάτια τῆς ἔιχαν πεταχτῆ έξω

ἀπ' τὴς κόγχες τους, ἐνῶ μὲ τὸ χέρι τῆς ἔδειχνε πρὸς τὸ παρά-

θυρο.

(Άκολουθεῖ)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2094)

Τὰ ἱπποτικά αὐτὰ λόγια τοῦ νικητοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὴ διά-
θεσὶ τοῦ τοῦ νικημένο, δέν ἔκαναν καμμιά αἰσθησι στὸ βασιλεῖα, ὁ
ὁποῖος ἠθελε νά ἦταν διαφορετικὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας κ'
ὁ ὁποῖος ἔμενε σιωπηλὸς καί κατωσίφης.

Τρεῖς φορὲς ὁ Ζαρνάκ ἰκέτευσε τὸν κάκιο τὸν βασιλεῖα νά χάρισῃ
τῆ ζωὴ στὸν Λά Σαταινιερί. Τρεῖς φορὲς ἰκέτευσε τὸν ἀντίπαλό του
καί παλαιὸ του φίλο νά παραδεχτῆ τὸ ἄδικο του καί νά ξαναρχίσουν
τὴν παλιὰ φιλία τους.

— 'Ο Λά Σαταινιερί ἔμενε άφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, νά ἐπέμβῃ ὁ κοντόσταυλος Μουμαραναὺ στὸν
βασιλεῖα γιὰ νά τὸν κινή νά πάρῃ μιᾶ ἀπόφασι.

Μὲ μιᾶ κορασμένη κίνησι ὁ 'Ερρίκος 2ος, πού ἡ μονομαχία δέν
τὸν ἐνδιέφερε πειᾶ, διέταξε νά μεταφέρουν τὸν πληγωμένο στὴ σκηνή του.

Κι' ἐνῶ τώρα ὁ Ζαρνάκ χαίροταν τὸ θρίαμβό του καί μεθοῦσε μὲ
τις ἐπευφημίες τοῦ πλήθους, ὁ ἀντίπαλός του άφριζε ἀί' τὸ κακό του.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού εἶχε βρεθῆ τὸ δάσκαλό του στὸ πεδίο τῆς
τιμῆς... Θεωρῶντας τὸν αὐτὸ του ὡς ἀτμισμένο, δέν εἶχε πειᾶ παρὰ
μιᾶ μόνο σκέψι: Νά μὴν ἐπιζῆσι τῆς τιμῆς του. Καί μὲς' στή μα-
νία του ἀπέσπασε τοὺς ἐπιδέσμοις πού εἶχαν βάλει στὸ τραῦμα του
κι' ἀνήθηξε κάθε περιδάλφι.

— 'Ετσι, ἔπειτ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, πέθανε.

— 'Ο λαός, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του, δέν μπόρεσε νά συγκα-
τήσῃ τὴν ἀγανάκτησι του κατὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔγκρινει
νά γίνῃ μπροστὰ στὰ μάτια του μιᾶ τόσο βάραβρη μονομαχία καί πού
εἶχε ἔγκαινιάσει τόσο ὄσχημα τὴν βασιλεῖα του...

Μά κ' ἡ μοῖρα ἐμφώθησε σκληρὰ τὸν 'Ερρίκο 2ον γι' αὐτό: Δέκα
χρόνια ἀργότερα, ὁ κόμης ντὲ Μονγομερὺ, σ' ἕνα κονταροχτύπημα
πού ἔγινε ἐπ' εὐκαιρία τῶν γάμων τῆς κόρης τοῦ βασιλέως, ἔβγαλε τὸ
μάτι τοῦ 'Ερρίκου 2ου, ὁ ὁποῖος ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες πέθανε ἀπ' τὴν
πληγὴ του.

Πέθανε στις 10 'Ιουλίου 1559, δηλαδὴ δέκα χρόνια ἀκριβὸς ἀπὸ
τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2081)

«Χθὲς τὸ βράδυ, διπλοῦν φοινικὸν δράμα ζηλοτυπίας ἔλαβε
χώραν εἰς μιᾶν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Περειρ. 'Ο κ. Χ., φανταζόμενος
ὅτι ἀπατάται ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἔπυροβόλησεν ἐναντίον τῆς
καί τὴν ἐφόνευσε. Κατόπι ἐφόνευσε καί τὸν ἑπταετῆ υἱὸν
του καί ἠθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. 'Η σφαῖρα δμως ἠστόχησε
καί ἔτραυματίσθη ἑλαφρῶς. 'Ο ἔγκληματίας συνελήφθη καί
κρατεῖται εἰς τὴν Άσφάλειαν».

— 'Εδειξα τὴν εἰδησι αὐτὴ στὸν προϊστάμενό μου, ὁ ὁποῖος μοῦ
εἶπε:

— Κάνανε ὅτι μποροῦσαμε γιὰ ν' ἀποφύγομε τὸ δράμα αὐτό.
'Η ἀνάγκησις ἀπεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ τραγωδία ὠφέλειτο σ' ἕνα
φίλο τοῦ φονέως, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρία τῆς πρωταπυργίας, τοῦ
εἶχε στείλει τὸ σῆισο πού τὸν παρίστανε κεραιφόρο, χωρὶς νά φαν-
τάζεται τὴς αἱματηρῆς συνέπειες τῆς πράξου του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2074)

— 'Η πριγκήτισσα ἔβγαλε τότε τὴν κόμπα τῆς κ' ἔδειξε σι ὁ βασι-
λῆᾶ πὸς τῇ χρησιμοποιοῦσε. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ βασιληᾶς, θάμπῳ
ἦθηκε καί τῆς ζήτησε νά τοῦ δώσῃ τὴν κόμπα.

— Θὰ σοῦ τὴν δώσω, τοῦ ἀπάντησε ἡ κόρη του, ἂν ὀποιαχθῆς
τὲ μένα.

Κι' ὁ βασιληᾶς δέχτηκε νά ὀποιαχθῆ σὴν πριγκήτισσα, ἡ ὁποία
τοῦ εἶπε τότε:

— Κι' ἐγὼ ἔκανα τὸ ἴδιο, ἄλλοτε, γιὰ ν' ἀποκτήσω αὐτὴ τὴν
κούπα. Δόθηκα σ' ἕνα παλληκάρι...

Κι' ὁ βασιληᾶς, ἀναγνωρίζοντας τὴν κόρη του, τὴν συχώρεσε...

— 'Επειτα ἡ πριγκήτισσα πῆγε κ' εἶδε τὸν χτίστη, στὸν ὁποῖο ἀνα-
γνώρισε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς καί λαχταρισμένη ἔπεσε σὴν
ἀγκάλια του, γιὰ τὸν ἀγαποῦσε τελέα... 'Όσο γιὰ τὸν Άλβανό, αὐ-
τὸν τὸν γέμισε μὲ χρυσὰ νομίσματα, γιὰ νά τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὸ
πάθημά του.

— 'Υστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ὁ βασιληᾶς, ἡ κόρη του κ' ὁ χτίστης, γύ-
ρισαν στὸ παλάτι, ὅπου ἔγινε ὁ γάμος τους πού βάστηξε σαράντα μέ-
ρες καί σαράντα νύχτες, μὲ χοροὺς καί τραγούδια...

— Σήμερα ἔχουν ἕνα σωρὸ παιδιά. Τοὺς εἶδα, ἐδῶ καί λίγο καιρὸ,
καί μὲ παρακάλεσαν νά πῶ χαιρετίσματα σ' ὄλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια εκ' τής σελίδος 2112)

δωσε τὴν γαλήνη τοῦ πνεύματος, τὴν ἰσορροπία, τὴν ἐμπιστοσύ-
νη στὸν ἑαυτό του. Γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα περισσότερο εὐποισχημέ-
νη, ἀπὸ ὅτι ἦμουν ποτέ...

— Δέν νοιώθω τὴν μεθυστικὴ, τὴν τρελλὴ καί θορυβώδη εὐτυχία
ἐνὸς χαμινοῦ, μὰ μιᾶ εὐτυχία θαθεῖα, γερὴ, σοβαρὴ καί εὐ-
θύμη συγχρόνως...

— 'Ο Κάρλαιλ εἶπε: «'Ο ἔρωσι εἶνε τὸ κέντημα τῆς φαντασίας
στὸ πονί, τῆς πραγματικότητος».

— 'Άλλοτε, ἔφτιαξα ἕνα λαμπρὸ κέντημα, μὰ ἀκατάστατο, σ'
ἕνα πανί ἑλαφρὸ πού μὲ τὸ πρῶτο γάντζωμά του ἔκανε, κατα-
κομματιστάκιος. Μὰ αὐτὴ τῇ φορὰ τὸ κέντημά μου ἔεινε καθορὸ,
λιγώτερο λαμπρὸ, μὰ, πὸ κανονικό, σ' ἕνα ὠραῖο ὄσασμα, ὅσο
μετάξι κ' ἄσπασαλάκωτο...

— Νά γιὰτὶ παντρεύτηκα τὸν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΘΡΝΤ

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Τ Υ Ψ Η

Στὰ στήθεια μου ἡ καρδιά βαρεῖα, μολῶβι
Κομπόδεμα τὸ κρίμα στὸ λαιμό
Καί πού νά βρῶ μιᾶν ἄκρη, ἕνα καλῶβι.
— Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦτο νά κρυφτῶ
Ποῦναί τὰ μάτια μου σ' ἕμεντα
Καρφωμένα;

Νέα 'Υόρκη

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ